

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 220/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. M. a I. M., obaja bytom V., zastúpených advokátom JUDr. M. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 57/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. a I. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2009 doručená sťažnosť J. M. a I. M., obaja bytom V. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 57/02.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 7 C 57/02 sa sťažovatelia žalobou podanou 22. apríla 2002 domáhali od žalovaných vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré nadobudli neoprávneným (bez právneho titulu) užívaním nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľov (ďalej tiež aj „sporná nehnuteľnosť“). Na podnet právnej zástupkyne žalovaných uplatnený na pojednávaní 28. októbra 2003 okresný súd uznesením zo 14. januára 2004 podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku [(ďalej len „OSP“) ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu] konanie vo veci žaloby sťažovateľov prerušil, a to až do doby právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 204/96, predmetom ktorého bola žaloba smerujúca proti sťažovateľom o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu o prevode majetku štátu na sťažovateľov, pričom do tohto majetku mala patriť aj sporná nehnuteľnosť, takže podľa názoru okresného súdu sa v tomto konaní riešila aj otázka aktívnej legitimácie sťažovateľov na podanie žaloby týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia. Proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania podali sťažovatelia odvolanie, ktorým spochybnili existenciu dôvodu prerušenia konania, pričom Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 9 Co 193/04 z 31. augusta 2004 rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania potvrdil. Rozhodnutie o prerušení konania nadobudlo podľa sťažovateľov právoplatnosť 14. novembra 2004.

Sťažovatelia namietajú, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 57/02 bolo porušené ich právo na prerokovanie veci bez prietáhov a v primeranej lehote. Zároveň sa odvolávajú na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej prerušenie konania nie je vždy objektívnou prekážkou postupu všeobecného súdu, na existenciu ktorej by mal ústavný súd pri skúmaní plynulosti postupu súdu aj automaticky prihliadať, ale ústavný súd skúma, či v prípade prerušenia konania z fakultatívnych dôvodov podľa § 109 ods. 2 OSP všeobecný súd vykonal aj iné vhodné opatrenia, aby konanie nemuselo byť prerušené a aby mohol vo veci konať. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia považujú aj

obdobie prerušenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 57/02 za obdobie jeho nečinnosti. Podľa názoru sťažovateľov okresný súd totiž nemal objektívny dôvod na prerušenie konania, prípadne mohol vykonať iné vhodné opatrenia, aby mohol v prerušenom konaní pokračovať. Sťažovatelia tieto svoje dôvody argumentačne podporili aj poukázaním na iné konania vedené vo veciach ich žalôb na okresnom súde, a to konkrétne na konanie vedené pod sp. zn. 6 C 124/01, ktoré okresný súd 25. septembra 2003 tiež prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 204/96, avšak v tomto prípade dal (odvolací) krajský súd uznesením sp. zn. 23 Co 247/03 zo 17. februára 2004 za pravdu sťažovateľom a rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania zrušil. Okrem toho v konaní o žalobe sťažovateľov vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 73/05 dokonca už okresný súd nevyhovел návrhu žalovanej na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 204/96 a aj krajský súd uznesením sp. zn. 10 Co 370/06 z 31. júla 2007 toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Sťažovatelia ďalej okrem iného uviedli:

„Z uvedeného teda vyplýva, že ten istý súd či už prvostupňový alebo odvolací mali na posúdenie tej istej otázky v rôznych konaniach odlišný právny názor v dôsledku čoho dospeli k rôznym rozhodnutiam o prerušení toho ktorého konania.“

Navyše sťažovatelia dodali, že aj napriek tomu, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 204/96, do právoplatného skončenia ktorého bolo prerušené napádané konanie, už právoplatne skončilo 10. novembra 2008, okresný súd vo veci nekoná, ale napadnuté konanie vedené pod sp. zn. 7 C 57/02 opätovne prerušil uznesením z 3. februára 2009, a to až do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 204/96. Sťažovatelia podali aj proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu o opätovnom prerušení konania vedeného pod sp. zn. 7 C 57/02 odvolanie, avšak do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo o tomto ich odvolaní rozhodnuté. Sťažovatelia aj druhé prerušenie napadnutého konania považujú za nesprávny a neefektívny postup okresného súdu, v dôsledku ktorého je

neustále porušované ich právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo J. M.(...) a I. M.(...) na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj iných medzinárodných zmlúv o ľudských právach, ktorých je Slovenská republika zmluvnou stranou, a ktoré sú súčasťou jej právneho poriadku podľa čl. 154c Ústavy SR bolo nečinnosťou a postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 57/2002 porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Dunajská Streda, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 57/2002 pokračoval v konaní a ďalej konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi J. M.(...) finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- € a sťažovateľke I. M.(...) finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- €, ktoré je Okresný súd Dunajská Streda povinný vyplatiť sťažovateľom v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi J. M.(...) a sťažovateľke I. M.(...) náhradu trov konania právneho zastúpenia vo výške 398,69,- € (2 x 2 úkony v hodnote 92,72,- €, 4 x režijný paušál 6,95,- € za prevzatie a prípravu zastúpenia a vypracovanie ústavnej sťažnosti), ktoré je Okresný súd Dunajská Streda povinný zaplatiť sťažovateľom na účet právneho zástupcu sťažovateľov(...) v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 57/02. Obdobie neodôvodnenej nečinnosti v postupe okresného súdu nastalo podľa sťažovateľov vydaním uznesenia č. k. 7 C 57/02-91 zo 14. januára 2004, keď okresný súd podľa ich názoru konanie vo veci ich žaloby nesprávne prerušil, čo krajský súd svojím rozhodnutím potvrdil, pričom dôkazom o nesprávnosti tohto postupu okresného súdu a krajského súdu je podľa sťažovateľov rozdielnosť právnych názorov okresného súdu a krajského súdu v ich obdobných veciach.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 57/02-91 zo 14. januára 2004 vyplýva, že okresný súd konanie vedené pod sp. zn. 7 C 57/02 prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto uznesenie nadobudlo v spojení s potvrdzujúcim

uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 193/04 z 31. augusta 2004 právoplatnosť 14. novembra 2004.

Je nepochybné, že ústavný súd už v minulosti vyslovil (I. ÚS 142/04), že pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v prípadoch konaní pred všeobecným súdom, ktoré sú prerušené, treba rozlišovať, či došlo k prerušeniu konania pred všeobecným súdom z obligatórnych dôvodov (§ 109 ods. 1 OSP) alebo z fakultatívnych dôvodov (§ 109 ods. 2 OSP). Ak bolo konanie pred všeobecným súdom prerušené z obligatórnych dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, nemôže dochádzať k zbytočným priet'ahom, kým tieto dôvody trvajú. Naproti tomu v prípade konaní prerušených z fakultatívnych dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 109 ods. 2 OSP musí ústavný súd skúmať, či nečinnosť všeobecného súdu je dôvodná, teda či nebolo jeho povinnosťou pokračovať v konaní.

Súčasne však ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 142/04 sa ústavný súd zdržal vyslovenia jednoznačného právneho názoru na odôvodnenosť prerušenia skúmaného konania prvostupňovým súdom a v tomto smere vyslovil iba svoje pochybnosti o dôvodnosti tohto procesného postupu, pričom však súčasne konštatoval, že *„ústavný súd sa v zásade vyhýba zaujímaniu stanovísk efektívnosti a účelnosti procesných úkonov všeobecného súdu“* a zaujatie takéhoto stanoviska bolo v právomoci odvolacieho súdu na základe odvolania proti uzneseniu o prerušení konania, ktoré v danom prípade nebolo podané. Ústavný súd preto založil svoje rozhodnutie nie na posúdení vhodnosti, resp. správnosti prerušenia konania, ale na skúmaní či v okolnostiach danej veci prvostupňový súd, najmä na dôvody prerušenia konania, využil aj iné vhodné opatrenia na to, aby mohol vec prerokovať a rozhodnúť.

V danom prípade, tak ako to vyplýva aj zo sťažnosti, sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania, ktoré bolo krajským súdom následne potvrdené, takže prerušenie konania vedeného pod sp. zn. 7 C 57/02 sa stalo právoplatným 14. novembra 2004.

Pokiaľ sťažovatelia neboli spokojní, resp. nesúhlasili s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 9 Co 193/04 z 31. augusta 2004, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania, mali možnosť domáhať sa v lehote dvoch mesiacov od jeho právoplatnosti (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) jeho preskúmania sťažnosťou podanou ústavnému súdu. Sťažovatelia však túto možnosť nevyužili aj napriek skutočnosti, že v tom čase už sťažovatelia mali vedomosť o právnom názore krajského súdu na danú problematiku vyslovenom v rozhodnutí sp. zn. 23 Co 247/03 zo 17. februára 2004 v inej ich obdobnej veci.

Rozhodnutím sp. zn. 23 Co 247/03 zo 17. februára 2004, na ktoré sa sťažovatelia argumentačne odvolávajú ako na rozhodnutie v obdobnej veci, krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 6 C 124/01 z 25. septembra 2003, ktorým bolo tiež prerušené konanie vo veci žaloby sťažovateľov až do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 204/96. Na tomto mieste je však potrebné zdôrazniť, že v tomto prípade okresný súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, podľa ktorého súd konanie obligatórne preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Pri preskúmaní tohto rozhodnutia krajský súd konštatoval, že prvostupňový súd nie je oprávnený sám posudzovať iba tie otázky, ktoré sú vymedzené v § 135 ods. 1 OSP, a len v prípade ich výskytu môže byť prerušené konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, a keďže krajský súd výskyt takejto otázky v konaní okresného súdu nezistil, rozhodnutie o prerušení konania z tohto dôvodu zrušil (*„Súd prvého stupňa(...) aplikoval nesprávnu procesnú normu.“*), čo je situácia odlišná od situácie nastolenej sťažovateľmi. V tejto súvislosti však ústavný súd súčasne poukazuje na skutočnosť, že krajský súd v označenom rozhodnutí tiež konštatoval, že z dôvodov, pre ktoré okresný súd konanie prerušil, by mohlo byť konanie prerušené *„avšak za použitia cit. ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.“*, pričom však súbežne krajský súd vyslovil právny názor, podľa ktorého pre posúdenie žalobného nároku sťažovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôležitá ich dobromyseľná oprávnená držba spornej nehnuteľnosti, a teda *„napriek tomu, že by neboli jej vlastníkami, mali by nárok na úžitky z nej pochádzajúce. (...) V takom prípade by však nebol daný dôvod na prerušenie konania, keďže skutočnosť, či*

navrhovatelía sú alebo nie sú vlastníkami predmetnej nehnuteľnosti by na tento ich nárok nemala vplyv.“.

Ako už bolo uvedené, citovaný právny názor krajského súdu v inej obdobnej veci sťažovateľov im bol už teda známy v čase rozhodnutia krajského súdu uznesením sp. zn. 9 Co 193/04 z 31. augusta 2004, ktorým bolo potvrdené prerušenie konania okresného súdu sp. zn. 7 C 57/02 napádaného v tejto sťažnosti ústavnému súdu. Napriek tomu sťažovatelia včas nevyužili podanie sťažnosti ústavnému súdu na preskúmanie rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 9 Co 193/04 z 31. augusta 2004 a jeho preskúmania, resp. jeho prehodnotenia ústavným súdom sa dovoľávajú až teraz v súvislosti s namietaným porušením ich práva na rýchle a primerane dlhé konanie.

Ústavný súd konštatuje, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 57/02 bolo právoplatne prerušené, pričom sťažovatelia túto skutočnosť včas nespochybnili, hoci tak urobiť mohli a mali, takže v tomto procesnom štádiu dotknutého konania už sťažovatelia nemôžu od ústavného súdu spravodlivo očakávať, aby spätne preskúmal právoplatné rozhodnutie o prerušení konania. V súlade s už uvedenou judikatúrou ústavného súdu však ústavný súd môže iba skúmať, či okresný súd pred prerušením konania urobil iné vhodné opatrenia, aby mohol vec prejednať a rozhodnúť bez jeho prerušenia v zmysle požiadavky vyjadrenej v § 109 ods. 2 OSP, podľa ktorého „Pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť(...)“.

Vzhľadom na právny názor okresného súdu v čase prerušenia konania vedeného pod sp. zn. 7 C 57/02 (14. január 2004), podľa ktorého otázka vlastníctva sťažovateľov k spornej nehnuteľnosti bola zásadnou pre rozhodnutie o ich žalobnom nároku, pričom o odlišnom právnom názore sa okresný súd mohol najskôr dozvedieť až 11. marca 2004, keď mu bolo doručené rozhodnutie krajského súdu v inej obdobnej veci (sp. zn. 23 Co 247/03 zo 17. februára 2004), okresný súd podľa názoru ústavného súdu nemohol pred prerušením konania urobiť iné vhodné opatrenia, aby v konaní pokračoval bez jeho prerušenia.

Je síce pravdou, že po prerušení konania, keď sa okresný súd mohol dozvedieť o už uvedenom odlišnom právnom názore krajského súdu na význam vlastníctva sťažovateľov k spornej nehnuteľnosti pre rozhodnutie v merite veci, mohol okresný súd v konaní pokračovať, avšak sťažovatelia na jednej strane v sťažnosti nepreukázali, či sa okresný súd o tomto odlišnom právnom názore krajského súdu v inom obdobnom konaní aj skutočne dozvedel alebo dozvedieť mohol (napr. z ich podnetu alebo iniciatívy), a na strane druhej sa okresný súd riadil právoplatným rozhodnutím o prerušení konania až do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 4 C 204/96, na právoplatné skončenie ktorého okresný súd vyčkával s odobrením odvolacieho súdu, ktoré nebolo sťažovateľmi spochybnené.

Ústavný súd už v minulosti konštatoval (I. ÚS 21/00), že pokiaľ okresný súd konanie prerušil, je potrebné vychádzať z toho, že vykonal voľbu medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi procesnými postupmi, pričom proti takejto voľbe nemožno mať v zásade námietky, pretože jednak ide o procesný postup, ktorý je zákonom dovolený [§ 109 ods. 2 písm. c) OSP] a ktorý odvolací súd v tomto prípade odobril ako vecne správny, a jednak ho treba posudzovať podľa situácie, ktorá existovala v čase, keď sa realizoval, a k posúdeniu ktorej majú v zásade lepšie predpoklady všeobecné súdy než ústavný súd odhliadnuc od princípu subsidiarity, ktorým sa riadi jeho vzťah k všeobecným súdom a ktorému viac zodpovedá, aby ústavný súd, pokiaľ to nie je nevyhnutné, sám neposudzoval vhodnosť alebo účelnosť zvoleného procesného postupu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu (ktorá nebola spochybnená), tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné priesťahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03).

Iná situácia podľa názoru ústavného súdu nastala v prípade druhého prerušenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 57/02, ku ktorému došlo uznesením z 3. februára 2009. Predmetným uznesením okresný súd opätovne prerušil konanie vedené pod sp. zn. 7 C 57/02, a to aj napriek tomu, že odpadala prekážka skoršieho prerušenia konania, keďže konanie, kvôli ktorému skoršie prerušenie nastalo, bolo právoplatne skončené

10. novembra 2008. Druhé prerušenie konania okresný súd vymedzil do obdobia právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní v právoplatne skončenej veci vedenej pod sp. zn. 7 C 57/02.

Podľa právneho názoru ústavného súdu (I. ÚS 21/00) dovolacie konanie totiž nie je zákonnou prekážkou postupu konania taxatívne vymedzenou v § 107 až § 111 OSP, a preto všeobecný súd nemôže nekonať a nerozhodovať vo veci len z dôvodu, že v súvisiacom spore je začaté dovolacie konanie, a to ani na základe ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pod ktoré nemožno subsumovať mimoriadny opravný prostriedok, na základe ktorého sa začína dovolacie konanie (m. m. I. ÚS 3/00).

Vzhľadom na uvedené od 10. novembra 2008, keď bolo právoplatne skončené konanie vedené pod sp. zn. 4 C 204/96, bol okresný súd povinný pokračovať v konaní i bez návrhu (§ 111 ods. 2 druhá veta OSP), a to bez ohľadu na to, že proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu bolo podané v zákonnej lehote dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok.

Podľa názoru ústavného súdu však z hľadiska namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru sa obdobie od 10. novembra 2008 do rozhodnutia ústavného súdu nejaví ako obdobie, ktoré by svojou intenzitou bolo spôsobilé vyvolať porušenie označených práv.

Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), bolo bez právneho významu rozhodovať o tejto časti sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2009